

Uit de tijd door Edith Potjer

column

Rouwrandjes

Ik was nog maar een peuter van drie. Het kleine dorpje was in de jaren 50 heel gemoedelijk en veilig, behalve wellicht de Vliet voor ons huis waar ik ook wel regelmatig in gekukeld ben. Ik wist al heel goed hoe je boodschappen moest doen en omdat er verder niet zo veel te doen was, (al mijn broers en zussen waren op school en mijn moeder had het druk) en ik al wel wist waar je de boodschappen kon halen ging ik op stap om van alles in huis te halen, of mijn moeder het nu nodig had of niet. Al gauw kreeg ik geen boodschappen meer mee, dan alleen als ik een briefje van mijn moeder bij me had. Maar op een dag, toen ik vijf was, mocht ik echt boodschappen doen, voor onze buurvrouw.

Onze buurvrouw kwam nooit uit haar huis, ze woonde in haar eentje in een net zo'n groot huis als waar wij met ons twaalven in woonden. Alle deuren en ramen zaten potdicht. De kinderen in het dorp zeiden dat ze "mensenschuw" was, maar ik wist niet wat dat betekende. In elk geval had ze boodschappen nodig en mijn moeder stuurde mij er op af. Een beetje spannend was het natuurlijk wel: ik belde aan en de deur ging op een kier open. Een hand (met rouwrandjes onder de nagels) kwam te voorschijn met daarin een briefje wat ik moest aanpakken. Op het briefje stonden de boodschappen die ik bij de bakker moest halen. Ik kreeg wat geld mee en ging op stap. Een half uurtje later kwam ik terug met een brood en wat koeken. Ik moest nog een keer terug met de rekening want daar moest de bakker "voldaan" op zetten, wat ik natuurlijk niet begreep. Na de bakker kwam de kruidenier en de melkboer. Zo was ik een paar uur onderweg en kreeg als beloning een stuiver, waar ik prompt 5 dropstengels voor kocht bij de kruidenier en die lekker opsmikkelde.

Nadat ik jaren zo boodschappen voor onze buurvrouw had gedaan en nooit meer dan alleen een hand van haar gezien had, gebeurde het: ze belde mijn moeder en zei dat een paar kinderen wel televisie mochten komen kijken, want koningin Wilhelmina werd begraven. Dat bleek achteraf de eerste begrafenis te zijn geweest die ik heb gezien, waarvan de witte paarden me vooral zijn bijgebleven.

En ja... zo spannend toen de deur opeens helemaal openging en ik de buurvrouw opeens in vol ornaat zag staan, midden in een donkere gang waar aan weerszijden allemaal kranten waren opgestapeld en het erg muffe rook. Ze had zwarte kleding aan en een hoed op met een voile ervoor. Dat had ik nog nooit gezien. Een huis vol rouwrandjes. Wat was ik blij dat een paar zussen en broers er bij waren. En toen kregen we ook nog chocolademelk met een vel er op. Brrrrrr. Dan maar liever koffie en cake.